

БЪЛГАРСКИ ВЕСТИ BOLGÁR HÍREK 11/12 · 2020

ВЕСТНИК НА БЪЛГАРИТЕ В УНГАРИЯ

WWW.BOLGAROK.HU

A MAGYARORSZÁGI BOLGÁROK KÉTNYELVŰ HAVILAPJA

**ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!
BÉKÉS KARÁCSONYI ÜNNEPEKET!**

Освецаване на паметника на митрополит Борис Невроконски • Felszentelték Borisz nevrokopi metropolita emlékművét

Високо българско отличие за изтъкнати дейци от нашата общност • Magas bolgár kitüntetést kaptak közösségünk kiemelkedő alakjai

„Будната България“ • „Öntudatos Bulgária“

ДЕН НА БЪЛГАРО УНГАРСКОТО ПРИЯТЕЛСТВО – ОСВЕЩАВАНЕ НА ПАМЕТНИКА НА МИТРОПОЛИТ БОРИС НЕВРОКОПСКИ

В двора на храма „Св. св. Кирил и Методий“ в Будапеща бе открит паметник на митрополит

Борис Неврокопски, организиран първото църковно настоятелство в Будапеща и положил началото на строежа на храма.

На откриването присъстваха Валери Симеонов, заместник-председател на Народното събрание, Миклош Шолмес, държавен секретар за връзка с църквите и националностите в Канцеларията на министър-председателя, Томаш Менцер – държавен секретар в Министерството на външните работи и външно-икономическите връзки, отговарящ за информацията и международното представяне на Унгария, Моника Дунаи – председател на Българо-унгарската секция на Интерпарламентарния съюз, Пламен Пейков, директор на Българския културен институт, председатели на българските самоуправления и ръководители на институциите на българската общност.

Миклош Шолмес засегна и следния въпрос: за правителството е важно запазването на общността, затова дава 2,6 милиарда форинта, с които да се изгради един български културен център в девети район, на парцела до църквата. Там ще се помещават и двете образователни институции – българската детска градина и българското училище.

Томаш Менцер, Държавен секретар, отговарящ за комуникацията на Унгарското външно министерство и за международния облик на Унгария, подчерта: приятелството между двете държави означава, че можем да „разчитаме на взаимна помощ“. Това приятелство се изразява и в това, че „мислим по подобен начин по въпроса за съдбата на Европа“, в това число и за важността на християнската религия и култура. Г-н Менцер добави още, че в историята и на двата народа има велики личности, когато не само са запазили вярата си, но са гали и живота си за нея.

В приветствията си Валери Симеонов, Миклош Шолмес, Томаш Менцер и Данчо Мусев отбелязаха заслугите на митрополит Борис Неврокопски към българската общност. Митрополит Борис (със светско име Вангел Симов Разумов) е роден на 8 ноември 1888 г. – Димитровден, в с. Гявато (Витолско). Завършва Огринската гимназия и Цариградската духовна семинария, а през 1915 г. се дипломира като доктор по философия в Богословския факултет в Черновци (Австро-Унгария, дн. Украйна). Продължава образованието си във Виена и Будапеща (1916). Първата му мисия след полагането му за йеромонах през 1917 г. го отвежда в Будапеща. Тук той полага грижи за българската колония и създадената през 1916 г. Църковно-училищна община, изиграва решаваща роля и за създаването на българското училище през 1918 г. След завръщането си в България архимандрит Борис работи като ректор на Софийската духовна семинария, предстоятел на храма „Св. Александър Невски“, а през 1932 г. е натоварен с историческата мисия по вдигане на схизмата

от Цариградската патриаршия. Преговорите приключват успешно на 22 февруари 1945 г.

През 1935 г. е избран за митрополит на Неврокопската епархия, където остава до края на живота си. Загиба мъченически на рождения си ден – 8 ноември 1948 г., Димитровден, след като отслужва Света литургия за освещаване на храма „Свети Димитър“ в село Коларово. Бива убит от низвергнатия свещеник Илия Стаменов, който е комунистически агент. Убийството е част от заселения натиск на комунистическия режим върху Българската православна църква и има за цел и сплашването на останалите архиереи.

Митрополит Борис е наречен „свестта на Българската църква“ заради изключителната си ерудиция и непримиримата му борба срещу атеизма и комунистическата идеология.

След откриването на паметника българските гости, придружени от Симеон Варга присъстваха на заседанието на унгарския парламент, чиито председател Ласло Кьовер откри заседанието с поздравително слово по повод Деня на българо-унгарското приятелство, утвърден от двата парламента през 2016 година. По този повод Симеон Варга – български застъпник в унгарския парламент, произнесе реч на български език. На заседанието на унгарския парламент бе поканен специално заместник председателя на Народното събрание Валери Симеонов, който беше поздравен лично от министър-председателя на Унгария Виктор Орбан.

Приветствие към гостите от България поднесе държавният секретар Миклош Шолмес, който изтъкна приноса на Валери Симеонов за отбелязването на Деня на българо-унгарската дружба в двете държави, за реконструкцията и модернизацията на Българския културен дом и за представянето на терените принадлежащи към Българската православна църква на българската общност в Унгария.

FELSZENTELTÉK BORISZ NEVROKOPI METROPOLITA EMLÉKMŰVÉT OKTÓBER 19-ÉN, A MAGYAR-BOLGÁR BARÁTSÁG NAPJÁN

A budapesti Szent Cirill és Szent Metód Bolgár Ortodox Templomban leleplezték Borisz nevrokopi metropolita emlékművét. Az ő nevéhez köthető az első budapesti egyházbizottság megszervezése és ő fektette le a templomépítés alapjait.

Az eseményen jelen volt Valeri Szimeonov, a bolgár Nemzetgyűlés alelnöke, Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára, Menczer Tamás, a Külgazdasági és Külügyminisztérium tájékoztatásért és Magyarország nemzetközi megjelenítéséért felelős államtitkára, Dunai Mónika, az Interparlamentáris Unió Magyar-Bolgár Baráti Csoportjának elnöke, Plamen Pejkov, a Bolgár Kulturá-

lis intézet igazgatója, valamint a bolgár nemzetiségi önkormányzatok és a bolgár közösség intézményeinek vezetői is.

Soltész Miklós kitért arra, hogy a közösség megmaradását a kormány támogatja, ezért adnak 2,6 milliárd forintot, hogy a IX. kerületi templom szomszédságában felépülhessen egy bolgár kulturális központ, amelyben helyet kap a nemzeti- és óvoda és iskola is.

Menczer Tamás, a Külgazdasági és Külügyminisztérium tájékoztatásért és Magyarország nemzetközi megjelenítéséért felelős államtitkára kiemelte: a két ország közötti barátság azt jelenti, hogy „számíthatunk egymásra”. Valamint, hogy „hasonlóan gondolkodunk az európai sorskérdésekről”, így a keresztény vallás és kultúra fontosságáról is – mondta, hoz-

záatéve, hogy mindkét nemzet történelmében vannak olyan példaképek, akik nem csak megtartották a hitüket, de életüket is adták érte.

Beszédeikben Valeri Szimeonov, Soltész Miklós, Menczer Tamás és Muszev Dancso kiemelték Borisz nevrokopi érsek érdemeit a magyarországi bolgár közösség szolgálatában. Borisz nevrokopi metropolita (világi nevén Vangel Szimov Razumov) 1888. november 8-án, Szent Demeter napján született a Reszen környéki Gjavato faluban (Bitolja megye). Az edirnei gimnázium és az Isztambuli Papi Szeminárium elvégzése után 1915-ben az Osztrák-Magyar Monarchia csernovici (ma: Ukrajna) teológiai fakultásán a filozófiatudomány doktoraként diplomázik. Jeromonachus méltóságra való felszentelése utáni első missziója Budapestre vezényli őt. Itt ellátja a budapesti bolgár kolónia lelki gondozását, és az 1916-ban létrehozott egyházközség döntő szerepet játszik a bolgár iskola 1918-ban történt létrehozásában. Miután hazatér Bulgáriába, Borisz archimandrita

a Szófiai Papi Szeminárium rektora és a Szent Alekszandar Nevszki székesegyház előljárója lesz. 1932-ben azzal a történelmi küldetéssel bízzák meg, hogy Konstantinápolyal ismertesse el a bolgár egyházat. A tárgyalások 1945. február 22-én sikeresen fejeződnek be.

1935-ben megválasztják a nevrokopi egyházmegye metropolitájává, ahol élete végéig marad. Születésnapján, 1948. november 8-án hal mártírhalt, miután szent liturgiát celebrál Kolarovo faluban, a Szent Dimiter templom felszentelésén. A papi méltóságától megfosztott Ilija Sztamenov és egyben kommunista ügynök gyilkolja meg. A gyilkosság a kommunista rezsim részéről a Bolgár Ortodox Egyházra való nyomásgyakorlás része, és célja a megmaradt érsekek megfélemlítése is. Borisz metropolitát hatalmas műveltsége, valamint az ateizmus és a kommunista ideológia elleni fáradhatatlan harca miatt a „Bolgár Egyház lelkiismeretének” nevezik.

Az emlékmű leleplezése után a bolgár vendégek Varga Szimeon kíséretében részt vettek a magyar Országgyűlés ülésén, melynek elnöke, Kövér László köszöntő beszéddel nyitotta meg az ülést a magyar-bolgár barátság napja alkalmából, melyet a két ország parlamentjei 2016-ban hagytak jóvá. Ebből az alkalomból Varga Szimeon bolgár nemzetiségi szószóló bolgár nyelven mondott beszédet. A magyar Országgyűlés ülésére külön meghívót kapott a Bolgár Nemzetgyűlés alelnöke, Valeri Szimeonov, akit Magyarország miniszterelnöke, Orbán Viktor személyesen üdvözölt.

ВИСОКО БЪЛГАРСКО ОТЛИЧИЕ ЗА ИЗТЪКНАТИ ДЕЙЦИ ОТ НАШАТА ОБЩНОСТ

В рамките на визитата си в Унгария вицепремиерът и министър на външните работи Екатерина Захариева награди със Златен почетен знак на Министерството на външните работи изтъкнати дейци на нашата общност, допринесли за развитието на отношенията между двете страни.

На 19 октомври, на Деня на българо-унгарското приятелство Екатерина Захариева бе на официално посещение в Унгария, посветено на 100 г. от двустранните дипломатически отношения. В рамките на визита Екатерина Захариева награди със Златен почетен знак на МВнР изтъкнати българи и унгарци, допринесли за развитието на отношенията между България и Унгария.

На церемонията, проведена в Унгарския национален музей, високо отличие получи застъпникът на българското малцинство в унгарския парламент Симеон Варга, председател на Дружеството на българите в Унгария Димитър Танев, председател на Българското републиканско самоуправление в Будапеща Данчо Мусев, Светла Кьосева, дългогодишен директор на Българското училище за роден език в Будапеща и проф. д-р Михайл Кочиш, преподавател в Катедрата по славянска филология при Сегедския университет.

След срещата си с унгарския министър на външните работи и търговията Петер Сиярто, на която бяха обсъдени двустранните отношения, икономическото и енергийното сътрудничество, Ковид-кризата и връчването на отличията на представителите на общността, Захариева откри и художествената инсталация с българските букви в гвора на музея.

Това беше първото посещение на Екатерина Захариева в Унгария. Тя благодари за помощта, която българите тук получават от сържавата, за да запазят своята идентичност, език, култура и вяра.

На общата пресконференция Петер Сиярто подчерта, че българската общност в Унгария е важна и уважавана част от обществото.

MAGAS BOLGÁR KITÜNTETÉST KAPTAK KÖZÖSSÉGÜNK KIEMELKEDŐ ALAKJAI

Magyarországi látogatása keretében Ekaterina Zaharieva miniszterelnök-helyettes és külügyminiszter a Külügyminisztérium Arany Érdemérmével tüntette ki közösségünk kiemelkedő alakjait a két ország közti kapcsolatok fejlődéséhez való hozzájárulásukért.

Október 19-én, a magyar-bolgár barátság napján, a kétoldali diplomáciai kapcsolatok fennállásának századik évfordulója alkalmából Ekaterina Zaharieva hivatalos látogatást tett Magyarországon. E látogatás keretében Ekaterina Zaharieva a Külügyminisztérium Arany Érdemérmét adományozta kiemelkedő bolgárokra és

magyaroknak, akik hozzájárultak a Bulgária és Magyarország közti kapcsolatok fejlesztéséhez.

A Magyar Nemzeti Múzeumban megrendezett ceremónián magas kitüntetésben részesült Varga Szimeon bolgár nemzetiségi szószóló, Tanev Dimiter, a Magyarországi Bolgárok Egyesülete elnöke, dr. Muszev Dancso, a Bolgár Országos Önkormányzat elnöke és Kjoszeva Szvetla, aki hosszú évekig a budapesti Bolgár Nyelvoktató Nemzetiségi Iskola igazgatója volt, továbbá dr. Kocsis Mihály egyetemi tanár, a Szegedi Tudományegyetem Szláv Filológiai Tanszékének oktatója.

Szűjjártó Péter magyar külgazdasági és külügyminiszterrel való találkozáját követően, melyen a kétoldali kapcsolatokról, a gazdasági és energetikai együttműködésről, a Covid-válságról, valamint közösségünk tagjainak kitüntetéséről tárgyaltak, Zaharieva egy bolgár betűkből álló művészi installációt is leleplezett a múzeum udvarán.

Ez volt Ekaterina Zaharieva első látogatása Magyarországon. Köszönetet mondott a segítségért, melyet az állam az itteni bolgárokra nyújt, hogy megőrizhessék identitásukat, nyelvüket, kultúrájukat és hitüket.

A sajtótájékoztatót Szűjjártó Péter hangsúlyozta, hogy a magyarországi bolgár közösség a magyar társadalom fontos és tiszteletre méltó része.

ZASLUZHEHO PRIZNANIE

Едва ли е нужно да бъде представена. Познава я всеки един от нас. Било като приятел, било като бивш ученик; било като директор на училището ни, било като редактор на списание Жемус. Много от нас я познават и като блестящ преводач на унгарска литература. Но може би преводите ѝ стигат до много повече хора в България. Светла е от най-изявените преводачи, изтъкал тънката и фина нишка, която свързва четящите хора в двете страни. Ще си позволя да напиша нещо много лично за нея. За Светла Кьосева. За дългогодишната ми приятелка и другар по работохолизм и непримиримост.

На 23 октомври Светла бе отличена от президента на Унгария със "Златен почетен кръст за заслуги" като преводач на унгарска литература и за активната ѝ роля в развитието на културните отношения между Унгария и България.

Светла е един от най-добрите преводачи от унгарски. И не съм пристрастен. Превежда брилянтно не само проза, а и поезия на емблематични унгарски автори, съвременници и класици. Винаги и по всяко време откликва на всяка моя молба да преведе текст за постановка на Малко театро. Или за мой пърформанс или концерт. Или да редактира или направи коректура на текст.

Без нейна помощ запетаите просто не могат да застанат по местата си. Думите също. Понякога търпеливо разплита и вкарва в ритъм разтревожената ми кардиограма от пренускащи гуми. И не само моята.

Винаги е на поста си, когато често я алармирам и посреп ноц. Било да преведе нещо, било да даде мнение, било да напише становище или статия. Интелигентно, с емоция, с позиция.

Максималист, строга към себе си, строга и вискателна към другите, често непознаваща компромиси и впускаща се в борби, преливащи понякога в резултатен унат.

Благодаря Светла! За преводите, за осъждането, за жонглирането с думите, знаците, мислите! За вкарването в ритъм!

Заслужено, много заслужено признание! И високо отличие!

Дерзай, но не забравяй и гълтката въздух!

Помай я още много години!

ГАБРИЕЛА ХАДЖИКОВА

MEGÉRDEMELT ELISMERÉS

Aligha szükséges bemutatnunk. Mindnyájan ismerjük őt. Ki mint barát, ki mint egykori tanítvány, ki az iskola igazgatójaként, ki a Haemus folyóirat szerkesztőjeként. Sokan pedig a magyar irodalom ragyogó fordítójaként. De fordításai talán sokkal több emberhez jutnak el Bulgáriában. A legsikeresebb fordítók egyikeként vékony és finom szálát font, mely összeköti a két ország olvasóit. Engedjék meg, hogy valami nagyon személyeset írjak, Kjoszeva Szvetláról. Akihez sokéves barátság fűz, s aki sorstársam a munkamániában és a nyughatatlanságban.

Október 23-án Szvetlát Magyarország köztársasági elnöke Magyar Arany Érdemkeresztrel tüntette ki a magyar irodalom fordítójaként szerzett érdemeiért, valamint Magyarország és Bulgária kulturális kapcsolatainak fejlesztésében játszott aktív szerepeért.

Szvetla egyike a legjobb magyarról bolgárra fordítóknak. És ezt nem az elfogultság mondatja velem. Briliánsan fordítja emblematikus magyar szerzők, kortársak és klasszikusok nem csupán prózai, hanem költői műveit is. Mindig, minden időben készséggel rendelkezésre áll, ha megkérjük, hogy fordítson le egy szöveget a Malko Teatro előadásához, vagy az én performance-omhoz, koncertemhez. Vagy, hogy lektoráljon, korrektúrázzon egy szöveget.

Segítség nélkül a vesszők egyszerűen képtelenek megtalálni a helyüket.

Ahogy a szavak is. Néha türelmesen szétfejt és ritmusra igazítja a száguldó szavakból összeállt izgatott kardiogramomat. És nem csak az enyémet.

Mindig az őrhelyén találok, még ha éjszaka riasztom is, ami gyakran megesis. Akár hogy lefordítson valamit, akár hogy véleménnyel szolgáljon, akár hogy állásfoglalást vagy cikket írjon. Intelligensen, átéléssel, határozott állásponttal.

Maximalista, szigorú önmagához, szigorú és igényes másokkal szemben, sokszor nem ismer kompromisszumot, s néha makacsságba forduló elszántsággal veti magát a küzdelmekbe.

Köszönöm, Szvetla! Köszönet a fordító-sokért, az éjszakázásokért, a szavakkal, írásjelekkel, gondolatokkal való zsonglorkodásért! A ritmusra igazításért!

Megérdemelt, nagyon is megérdemelt elismerés! E magas kitüntetés!

Tarts ki továbbra is, de ne felejt el néha fellélegezni is!

Kívánom, hogy még sok-sok évig megtehesd!

HADZSIKOSTOVA GABRIELLA

НАГРАЖДАВАНЕ НА ПОБЕДИТЕЛИТЕ В КОНКУРСИТЕ НА НАЦИОНАЛНОСТИТЕ В ОСНОВНИТЕ УЧИЛИЩА В УНГАРИЯ ЗА УЧЕБНАТА 2019-2020 ГОДИНА

Тази година поради извънредната ситуация и мерките за сигурност, въведени от унгарското правителство, победителите в конкурсите на националностите за основните училища не можаха да си получат наградите в традиционната тържествена обстановка, организирана от Министерството за управление на човешките ресурси в Унгария.

Отпадна и тридневният лагер на езерото Веленце, който събираше победителите от всички националности и им даваше възможност да участват в общи викторини, състезания и културни програми. Част от наградите бяха изпратени по пощата – ваучери за книги на веригата „Либри“, на стойност 10000 фт за първо място, 7000 фт за второ място и 5000 фт за трето място. На тези награди се зарадваха победителите в конкурсите по български език и литература и по българско народознание за 7. – 8. клас.

БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА

- > 1. Марко Негялков
- > 2. Маѝа Хуперт-Антонов
- > 3. Ангелика Лупа

НАРОДОЗНАНИЕ

- > 1. Петър Чавгаров Костагинов
- > 2. Марко Негялков
- > 3. Маѝа Хуперт-Антонов

Наградите за победителите в конкурсите за рисунки и за онлайн състезанието по български език за учениците в четвърти клас бяха осигурени от Министерството за управлението на човешките ресурси и Педагогическия център за националностите в Унгария. Те бяха изпратени до съответните училища, където бяха връчени на учениците от техните учители. А ето и наградите от Българското училище за роден език в останалите състезания на малцинствата:

КОНКУРС ЗА РИСУНКИ:

- > Елена Мещер – първа категория, специална награда
- > Симеон Пенгарев – втора категория, специална награда
- > Зорка Куш – трета категория, трето място
- > Гита Барта – трета категория, специална награда

ОНЛАЙН СЪСТЕЗАНИЕ ПО БЪЛГАРСКИ ЕЗИК:

- > 1. Нюка Пан
- > 2. Ага Пиетрон
- > 3. Натали Мусев

Честито на всички победители и още много творчески успехи!

ДИЈАЗТАК А 2019-20-АС ТАНЕВИ ОРСЗЃ- ГОС ђЛТАЛЃНОС ИСКОЛАИ НЕМЗЕТИСЕГИ ТАНОЛМЃНИ ВЕРСЕНЕК ГЮЗТЕСЕИТ

Ѓден а пандемѝас helyzet miatt foganatosított biztonsági intézkedések következtében az Országos Általános Iskolai Nemzetiségi Tanulmányi Versenyek győztesei nem vehették át díjait az Emberi Erőforrások Minisztériuma által szervezett hagyományos díjátadó ünnepségen.

Elmaradt a háromnapos velencei tábor is, mely az összes nemzetiség győzteseit gyűjtötte egybe, lehetőséget biztosítva nekik, hogy közös vetélkedőkön, versenyeken és kulturális programokon vegyenek részt. A díjak egy részét postán kézbesítették – Libri könyvtárványok 10 ezer forint értékben az első, 7 ezer forint értékben a második és 5 ezer forint értékben a harmadik helyezetteknek. E díjaknak örülhetnek a 7-8. osztályos bolgár nyelvi és irodalmi, illetve bolgár országismereti versenyek győztesei is.

BOLGÁR NYELV ЃS IRODALOM

- > 1. Nedyalkov Marko
- > 2. Huppert-Antonov Maia
- > 3. Lupa Angelika

ORSZЃGISMERET

- > 1. Kosztadinov Peter Csavdarov
- > 2. Nedyalkov Marko
- > 3. Huppert-Antonov Maia

A rajzverseny és a 4. osztályos online bolgár nyelvi verseny díjait az Emberi Erőforrások Minisztériuma és a Nemzetiségi Pedagógiai Oktatási Központ biztosította. Kiküldték őket az iskolákba, ahol a diákok tanáraiktól vehették át őket. A Bolgár Nyelvoktató Nemzetiségi Iskola díjazott tanulói:

RAJZVERSENY

- > Mester Elena – első kategória, különdíj
- > Pendarev Szimeon – második kategória, különdíj
- > Kis Zorka – harmadik kategória, harmadik hely
- > Barta Gitta – harmadik kategória, harmadik hely

ONLINE BOLGÁR NYELVI VERSENY:

- > 1. Pap Nika
- > 2. Pietron Ada
- > 3. Muszev Natali

A győzteseknek gratulálunk és további sok sikert kívánunk!

„БУДНАТА БЪЛГАРИЯ“

Инициатива на вицепрезидента на България Илияна Йотова

През октомври 2020 г. вицепрезидентът на България Илияна Йотова обяви инициативата „Будната България“, в която призова деца, младежи, възрастни от цял свят да изразят своите чувства към България – какво ги свързва с България, зарежда ли ги със сила и чувства фактът, че са българи, кое е любимото им място в България. Инициативата беше продължение на виртуалния форум „Голи са без книги всички народи“ и беше посветена на Деня на народните будители.

Българското училище за роден език се включи и в двете инициативи. За форума, посветен на 24 май, бяха подготвени видеа, на които бяха записани части от старобългарски текстове, в изпълнение на Бендегуз Агарди и Теодор Николов. А Рая Спасова прочете своето стихотворение, посветено на българската азбука.

В новия проект участваха ученици от три класа, а най-сполучливите видеа бяха публикувани на официалната страница на вицепрезидента в ютюб. Тези видеа можете да видите и на страницата на училището:

<http://www.bolgariskola.hu/index.php?id=100&L=2>

Изпълнителите са: Арон Симеонов, Борис Будаи, Ема Шолев, Иван Хуперт-Антонов, Христо Христов, Моника Христова, Натали Мусев, Ника Софийа Пап, Никола Дончев, Петър Хуперт-Антонов.

Какво споглеиха нашите ученици? Ето няколко кратки мисли:

Нора Гуленов: „Любимото ми място е Варна, защото там живее моята баба.“

Мартина Куруц: „Благодарна съм на майка си, че ме научи на този език!“

Майа Хуперт-Антонов: „Зарежда ме със самочувствие, че знам, че в България растат най-хубавите домати на света. Те са розови, сочни и много сладки.“

Марко Немялков: „Вкусната българска кухня ме зарежда със самочувствие, обаче има нещо друго, което ми дава повече самочувствие от храната. Това са празниците – Баба Марта, Никулден, Бъдни Вечер, които всяка година празнуваме.“

Никола Мусев: „Обичам българските ястия, фолклорът и морето. Аз танцувам български народни танци.“

Марина Паунова: „Живя от шест години в Унгария, но България ми е още много скъпа. Майка ми и баща ми са българи и аз съм също горда българка.“

Ето как присъства България в сърцата на нашите деца. Връзката с нея са родители и роднини, а красотите на страната, вкусната кухня, фолклорните ритми, морето са нещата, които ги връщат отново и отново.

А ние в Българското училище за роден език им помагаме да усвоят красивия български език и да научат повече неща за географските особености и историята на нашата родина. За да имат нови гестинации за всяко следващо лято.

ВЕСЕЛИНА БАРКИ

ÖNTUDATOS BULGÁRIA

– a Bolgár Köztársaság alelnöke, Ilijana Jotova kezdeményezése

2020 októberében a Bolgár Köztársaság alelnöke, Ilijana Jotova meghirdette az „Öntudatos Bulgária” című kezdeményezést, melyben gyermekeket, fiatalokat és időseket kért fel a világ minden tájáról, hogy kifejezést adjanak érzelmeiknek Bulgária iránt – mi köti őket Bulgáriához, erővel és érzelmekkel tölti-e el őket bolgár mivoltuk, mi a kedvenc helyük Bulgáriában. A kezdeményezés a „Könyvek nélkül minden nemzet meztelen” kulturális fórum folytatása volt, és a nemzeti felvilágosítók napjának szentelték.

A Bolgár Nyelvoktató Nemzetiségi Iskola mindkét kezdeményezéshez csatlakozott. A május 24-i ünnepnek szentelt fórumra videókat készítettek, melyeken óbolgár szövegek kerültek rögzítésre Agárdi Bendegúz és Nikolov Teodor előadásában. Szpaszova Raja pedig saját, a bolgár ábécéről szóló művét olvasta fel.

Az új projektben három osztály diákjai vettek részt, s a legjobban sikerült videók publikálásra kerültek az alelnök youtube-csatornáján. E videókat az iskola honlapján is megtekinthetik:

<http://www.bolgariskola.hu/index.php?id=100&L=2>

Előadók: Szimeonov Áron, Budai Borisz, Solev Emma, Huppert-Antonov Iván, Hrisztov Hriszto, Hrisztova Mónika, Muszev Natali, Pap Nika Szófia, Doncsev Nikola, Huppert-Antonov Péter.

Mit osztottak még meg diákjaink? Íme néhány rövid gondolat:

Gulenc Nóra: „A kedvenc helyem Várna, mert ott él a nagymamám.”

Kurucz Martina: „Hálás vagyok anyukámnak, hogy megtanított erre a nyelvre!”

Huppert-Antonov Maia: „Büszkeséggel tölt el a tudat, hogy Bulgáriában terem a világon a legjobb paradicsom. Rózsaszín, lédús és nagyon édes.”

Nedyalkov Marko: „Büszkeséggel tölt el a csodás bolgár konyha, de van valami, ami büszkébbé tesz, mint az étel. Az ünnepek azok – Baba Marta, Szent Miklós napja, Szenteste –, melyeket minden évben megülnünk.”

Muszev Nikola: „Szeretem a bolgár ételeket, a folklórt és a tengert. Én bolgár népi táncra járok.”

Paunova Maria: „Hat éve élek Magyarországon, de Bulgária még mindig drága a szívemnek. Anyukám és apukám bolgárok, és én is büszke bolgár vagyok.”

Így van hát jelen Bulgária gyermekeink szívében. A kapcsolatot vele a szülők és a rokonok jelentik, míg az ország szépségei, a finom ételek, a népzenei ritmusok és a tenger olyan dolgok, melyek arra készítetik őket, hogy újra és újra visszatérjenek.

Mi pedig a Bolgár Nyelvoktató Nemzetiségi Iskolában segítünk nekik, hogy elsajátíthassák a csodálatos bolgár nyelvet és többet megtanulhassanak hazánk földrajzi sajátosságairól és történelméről. Hogy minden nyárra újabb és újabb úticélokot tűzhessenek ki.

BARKI VESZELINA

МАЛКО ТЕАТРО С „ПОЛЕТ БГ РАДИО“ В СЕГЕД

На 20 октомври от 18 часа жителите и гостите на Сегед имаха прекрасна възможност да се насладят на един невероятен концерт. В уютната зала на Grand Café Szeged гостуваха на града ни актьорите от „Малко театро“ заедно с групата музиканти за да покажат прег публиката на град Сегед своята нова постановка „Полет БГ радио“.

Актрисата Габриела Хаджикостова и режисьорът Ицван Наги не за първи път гостуват в Сегед, град който те, както споделиха, много обичат. Този път гледахме новия им концерт спектакъл „Полет БГ радио“, който е изтъкан от популярни български песни от 60-те, 70-те, 80-те и 90-те, обработени в ново звучене и изпълнени от Габриела Хаджикостова. Песните са избрани по един твърде любопитен

начин, защото са събирани според биографичните и интимни опити и преживявания на изпълнителката, самата тя родена в семейство на известни български театрални. Заг всяка песен стои нейна индивидуална история, свързана със семейството, живота в българска среда, образи и чувства останали завинаги в паметта. Всяка песен бе съпроводена с прегварително кратко представяне, с описание на контекста, който разказва защо изборът е паднал върху конкретната песен. Слушателите се насладиха на стари хубави популярни песни, добре познати в България и изпълнени за първи път от Паша Христова, Лили Иванова, Мария Неjkова, Васил Найденов. Собствен акцент в подборката на песните представляваха техните текстове, много от които са образци на изискана поезия. За унгарските слушатели текстовете на песните, преведени и направени на субтитри, бяха излъчени синхронно заедно с песните. Музикалните изпълнения и съпровода бяха на Атила Шимон – пиано; Габор Вайс – саксофон, флейта; Марцел Дяни

– контрабас; Томаш Ковач – барабани; Ицван Рожа – туба; Слободан Вертетич – акордеон. Музикален ръководител е Габор Вайс, а режисьор на постановката е Ицван Наги. Песните звучаха в музикални обработки, близки до гъза и клубната музика и прекрасно се впусаха в атмосферата на Grand Café Szeged. За жадната за прояви публика този концерт гоjде като жителна глътка качествена култура, която помага да се превъзмогне унието, причинено ни от глобалната пандемия и от принудителните нейни ограничения. Ще очакваме скоро творците на Малко театро да ни посетят отново и да ни зарадват със своите следващи проекти.

ГРИГОР ГРИГОРОВ
ЛЕКТОР ПО БЪЛГАРСКИ ЕЗИК
В СЕГЕДСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ

BG RÁDIÓ REPÜLÉS - A MALKO TEATRO SZEGEDEN

Október 20-án 18 órától Szeged lakosainak és vendégeinek abban a kiváltságban volt részük, hogy egy hihetetlen koncertet élvezhettek. A Grand Café Szeged otthonos termében vendégeskedtek a Malko Teatro színészei és zenészei, hogy Szeged város közönsége előtt bemutassák új produkciójukat, a BG Rádió Repülést.

Hadzsikosztova Gabriella színésznő és C. Nagy István rendező nem először jártak Szegeden, mely várost, mint elárulták, nagyon szeretik. Ezúttal legújabb koncertprodukciónkat, a 60-as, 70-es, 80-as és 90-es évek népszerű bolgár zeneszámaiból összeállított BG Rádió Repülést tekintettük meg, melyeket Hadzsikosztova

Gabriella újszerű hangzásra átdolgozva adott elő. A dalok kiválasztása rendkívül érdekes módon, a művésznő életrajzi és bensőséges tapasztalatai alapján történt. Hadzsikosztova Gabriella maga is neves bolgár színészcsaládból származik. Minden dal mögött egy-egy személyes története áll, melyek a családhoz, a bolgár közegben való élethez, örökre az emlékezetbe vésődött képekhez és érzésekhez kötődnek. Minden dalt rövid bemutatás előzött meg, ismertette a kontextust, mely elárulja, miért esett a választás az adott számra. A hallgatóság szép régi slágereket élvezhetett, melyeket Bulgáriában jól ismernek, s melyeket első alkalommal Pasa Hrisztova, Lili Ivanova, Marija Nejkova és Vaszil Najdenov adott elő.

Фотোগрафиу: Борис Такач • Fotó: Takács Borisz
<https://www.facebook.com/B42DiY>

A lelked, galambom, a lelked könnyű és szabad, a lelked.
A lelkem, galambom, a lelkem a tiéd, megfáradt, a lelkem.
A szíved, galambom, a szíved szerelmes dal, a szíved.
A szívem, galambom, a szívem zöld tavasz, forró nyár, esős őszi, jeges tél...

A dalok kiválasztásánál külön hangsúlyt kapott azok szövege, mely sok esetben az igényes költészet példája. A magyar hallgatók a dalokkal szinkronban kivetítőkön követhették a szövegek fordítását. A zenei kíséretet Simon Attila (zongora), Weisz Gábor (szaxofon), Gyáni Marcell (nagybőgő), Kovács Tamás (dobok), Rózsa István (tuba) és Wertetics Szlobodan (harmonika) adták. A zenei vezető Weisz Gábor, az előadás rendezője C. Nagy István volt. A dalok jazz- és klubzeneszerű átdolgozásban hangzottak el, és nagyszerűen illettek a Grand Café Szeged atmoszférájához. Az élményekre éhes közönség számára e koncert egy életadó korty volt a minőségi kultúrából, mely segít úrrá lenni a világvárvány okozta csüggedésen és az általa ránk kényszerített korlátozásokon. Türelmetlenül várjuk, hogy a Malko Teatro ismét ellátogasson hozzánk és további produkciókkal örvendeztessen meg minket.

GRIGOR GRIGOROV
A SZEGEDI TUDOMÁNYGYELEM
BOLGÁR LEKTORA

„АЗ СЪМ БЪЛГАРЧЕ“ – 2020

Заклучителната част на XII фестивал на българите по света „Аз съм българче“ – 2020, се провежда онлайн на 7 ноември с помощта на платформата Zoom.

От българското училище, след известни затруднения в осъществяването на връзката, се включиха учители, родители и наградени ученици. За първи път откакто участваме във фестивала нашите ученици нямат възможност да пътуват до мястото, където се състои галаконцертът на наградените участници. Пандемията, причинена от коронавируса, осуети тази толкова чакана награда за победителите в конкурсите. Въпреки необичайния облик на събитието, въодушевлението на участниците направи празника вълнуващ и незабравим.

С гордост споделяме списъка на наградените ученици от Българското училище за роден език в различните конкурси на фестивала.

БЕСЕЛИНА БАРКИ

Тема: „Българското в мен е...“

- › Награда за *артистичност*: **Ника Пан** – 9 години

II група – 10 до 14 години

Тема: „Нарисувай какво виждаш в картата на България“

- › 1. Награда: **Зорка Киш** – 13 години
- › 2. Награда: **Борис Бугау** – 10 години

Тема: „Здравето ни идва от чистата планета“

- › 1. Награда: **Георги Иванов Стефанов** – 11 години
- › 2. Награда: **Тури Ливия** – 11 години

Тема: „Българското в мен е...“

- › Награда за *артистично изпълнение*: **Барта Гита** – 13 години

РЕЗУЛТАТИ ОТ КОНКУРСА ЗА МУЗИКАЛНО-СЛОВЕСНО НАРОДНО ТВОРЧЕСТВО

Тема: „С България в сърцето“; „Аз съм българче“

Вокални изпълнения, Дуети

I а група – до 10 години

- › 1. Награда: **Лили Ана Пан** – 8 години и
- Ника София Пан** – 10 години

II група – от 10 до 14 години

- › 1. Награда: **Мира Луна** – 11 години и
- Ангелика Луна** – 14 години

Драматизации и рецитали, Индивидуални

I група – до 9 години

- › 1. Награда: **Валерия Бугау** – 7 години

III група – от 15 до 18 години

- › 1. Награда: **Габор Барки** – 15 години
- › 1. Награда: **Бенгегуз Азарду** – 15 години
- › 2. Награда: **Теодор Николов** – 17 години

РЕЗУЛТАТИ ОТ КОНКУРСА ПО ЛИТЕРАТУРА

I група – до 10 години

Тема: „Българското в мен е“, „Здравето ми идва от чистата планета“

Проза

- › 2. Награда: **Вуктория Николем Катона** – 10 години

II група – от 11 до 16 години

Тема: „Българското в мен е...“

Проза

- › 2. Награда: **Теогора Коморова** – 12 години
- › 3. Награда: **Георги Иванов Стефанов** – 11 години

Тема: „Здравето ми идва от чистата планета“

- › 3. Награда: **Петър Чавдаров Костадинов** – 14 години

III група – от 15 до 18 години

Тема: „Българското в мен е...“

- › 3. Награда: **Александра Супаков** – 16 години

Тема: „Здравето ми идва от чистата планета“

- › 2. Награда: **Алтай Абдурахимов** – 15 години

Тема: „Българските светини в държавата, в която живея“

- › 1. Награда: **Лена Барта** – 15 години

BOLGÁR GYEREK VAGYOK 2020

A Határon Túli Bolgárok XII. Bolgár Gyerek Vagyok Fesztiváljának záróeseményére 2020. november 7-én került sor online, a Zoom platform segítségével.

A Bolgár Iskolából, miután kisebb nehézségeket követően sikerült kapcsolatot létesíteni, tanárok, szülők és díjazott tanulók csatlakoztak az online rendezvényhez. Mióta részt veszünk a fesztiválon, most először fordult elő, hogy diákjainknak nem volt lehetősége elutazni a díjazott résztvevők gálakoncertjének helyszínére. A koronavírus okozta világjárvány meghíúsította, hogy a versenyek győztesei ebben az annyira várt jutalomban részesülhessenek. Az esemény szokatlan formája ellenére a résztvevők lelkesedése izgalmassá és felejthetlenné tette az ünnepet.

Büszkén tesszük közzé a Bolgár Nyelvoktató Nemzetiségi Iskola azon diákjainak listáját, akik díjat nyertek a fesztivál különböző versenyein.

A 2020-AS RAJZVERSENY, A BOLGÁR NYELVOKTATÓ NEMZETISÉGI ISKOLA /BUDAPEST/ TANULÓINAK EREDMÉNYEI

1. csoport – 7 éves korig

Téma: „Rajzold le, mit látsz Bulgária térképén“

- › 1. díj: **Bokros Milen** – 7 éves
- › 2. díj: **Budai Valéria** – 7 éves
- › Díj az eredetiségért: **Wahdat Setara Lima** – 5 éves

KÖZÖS KIÁLLÍTÁS ODESSZÁBAN, UKRAJNÁBAN

- › 1. **Andonov Gordon** – 7 éves
- › 2. **Andonov Martin** – 7 éves
- › 3. **Gulenov Júlia** – 7 éves
- › 4. **Hristova Dimitrova Mónika** – 9 éves
- › 5. **Hristov Dimitrov Hristo** – 9 éves

1/b csoport – 9 éves korig

Téma: „Egészségünk egy tiszta bolygóról származik“

- › 1. díj: **Hristova Dimitrova Mónika** – 9 éves
- › 2. díj: **Hristov Dimitrov Hristo** – 9 éves

Téma: „A bolgár bennem...“

- › Művészeti díj: **Pap Nika** – 9 éves

2. csoport – 10-14 éves korig

Téma: „Rajzold le, mit látsz Bulgária térképén“

- › 1. díj: **Kiss Zorka** – 13 éves
- › 2. díj: **Budai Borisz** – 10 éves

Téma: „Egészségünk egy tiszta bolygóról származik“

- › 1. díj: **Stefanov Ivanov Georgi** – 11 éves
- › 2. díj: **Túri Lívia** – 11 éves

Téma: „A bolgár bennem...“

- › Művészeti teljesítmény díj: **Barta Gitta** – 13 éves

A NÉPZENE ÉS NÉPMŰVÉSZET VERSENYÉNEK EREDMÉNYEI

Téma: „Bulgáriával a szívünkben“; „Bolgár vagyok“

Énekes előadások, Duettek

1. csoport – 10 éves korig

- › 1. díj: **Pap Lili Anna** – 8 éves és **Pap Nika Szófia** – 10 éves

2. csoport – 10 és 14 éves kor között

- › 1. díj: **Lupa Mira** – 11 éves és **Lupa Angelika** – 14 éves

Szavalóművészet, Egyéni

1. csoport – 9 éves korig

- › 1. díj: **Budai Valéria** – 7 éves

3. csoport – 15-18 éves korig

- › 1. díj: **Barki Gábor** – 15 éves
- › 1. díj: **Agárdi Bendegúz** – 15 éves
- › 2. díj: **Nikolov Teodor** – 17 éves

AZ IRODALMI VERSENY EREDMÉNYEI

1. csoport – 10 éves korig

Témakörök: „A bolgár bennem van“, „Az egészségem egy tiszta bolygóról származik“

Próza

- › 2. díj: **Katona Viktória Nikolett** – 10 éves

2. csoport – 11-16 éves korig

Téma: „A bennem lévő bolgár...“

Próza

- › 2. díj: **Kotorova Theodora** – 12 éves
- › 3. díj: **Stefanov Ivanov Georgi** – 11 éves

Téma: „Az egészségem egy tiszta bolygóról származik“

- › 3. díj: **Kostadinov Péter Csavdarov** – 14 éves

3. csoport – 15-18 éves korig

Téma: „A bolgár bennem“

- › 3. díj: **Szirakov Alexandra** – 16 éves

Téma: „Az egészségem egy tiszta bolygóról származik“

- › 2. díj: **Mehmed Altay Abdurahimov** – 15 éves

Téma: „Bolgár szentélyek abban az országban, ahol élek“

- › 1. díj: **Barta Léna** – 15 éves

BARKI VESZELINA

ЗДРАВЕТО НИ ИДВА ОТ ЧИСТАТА ПЛАНЕТА

Ако хората не предприемат никакви мерки да защитят планетата, тогава всички ние ще умрем.

Когато отивам на разходка навсякъде виждам разхвърляни боклуци. Как можем да помогнем?

В началото на всяка учебна година, първата седмица, винаги говорим за това, колко е важно за нас, хората, и за животните планетата ни да е чиста и как ние, децата, можем да помогнем. Чистим парка около училище, говорим за селективното събиране на отпадъци и преработването им, говорим за дърветата - как да ги опазим, кои дървета на колко години са, какъв вид са.

Учителите винаги с игри искат да ни учат как да пазим водите. В организма на някои морските животни може би се намира пластмаса и трябва да им помогнем, за да не ядат найлон. Как можем да помогнем на животните? Има роботи които чистят водите. Ако се поставят във всичките води такива роботи, тогава сигурно можем да намалим пластмасовите отпадъци във водите.

Но и хората трябва да пият вода, затова трябва някак да пречистим водата.

Тази година участвах в едно състезание на тема „Опазването на околната среда“. Имаше три подтеми: „Автомобилът на бъдещето“, „Пречистителна система за вода“ и „Пречистителен робот за океани“.

Първата задача беше да измислим как да изглежда колата, която няма да отделя вредни вещества за Земята. Тази кола би изглеждала по следния начин: има много тесни гуми и се движи със слънчева енергия. Ето затова не отделя вредни вещества за Земята.

Във втората част трябваше да направим една пречистителна система за вода. Използвахме кофички от кисело мляко, които прогупчихме и поставихме една в друга. В първата сложихме големи камъни, във втората сложихме малки камъни, в третата сложихме пясък, в четвъртата сложихме активен въглен, а в петата сложихме чорапогащник и така пречистихме мръсната вода.

Третата задача беше да направим един пречистителен робот за океани. Това го направихме като една компютърна игра с рибка.

Според мен ако много пазим Земята, тогава и ние ще бъдем здрави, тъй като няма да ядем риба с пластмаса и бихме имали достатъчно чиста вода.

ВИКТОРИЯ НИКОЛЕТ КАТОНА, 10Г.

БЪЛГАРСКО УЧИЛИЩЕ ЗА РОДЕН ЕЗИК
/ БУДАПЕЩА / УНГАРИЯ

БЪЛГАРСКОТО В МЕН

Всички мислим, че знаем какви сме, откъде сме дошли. Но само това, че сме от „български произход“ или семейството ни е в България, не ни прави българини. Трябва в душите ни да го чувстваме.

Много хора вече живеят в чужбина и са оставили родната си страна. Проблемът не е, че тези хора не живеят в България, а когато те започват да забравят за нея. Благодарна съм, че тук, в Унгария, имаме едно силно гружество с църква, училище, самоуправление, детска градина, и можем да разчитаме на гругите. Сега не пробвам да направя голяма реклама на нашето гружество, ние знаем каквото трябва, а който още се интересува, може да прочете фактите на „bolgarek.hu“ или да гледа снимки от живота ни по Фейсбук страниците. Важното е, че празнуваме и плачем заедно, и всички желаещи могат да се включат. Няма значение дали идват от Сърбия, Гърция, Турция или изобщо нямат връзка с България и с Балкана. Тогава ние ще сме връзката. И да, в XXI век аз смятам, че ключът на човешките връзки е възприемчивостта. Човекът става истински българин, когато е отворен към своята култура и към културата на хората около него. Само тогава знаем какви сме ние, когато вече не се страхуваме от връзките с гругите и с дегите ни. Това се отнася и за индивиди, и за обществото, и не само за българите, но и за всички нации.

Сега, когато има коронавирус, често мисля за това, за България и че без танцовия състав, училището и приятелите ми, какво е българското в мен. Разбира се, сега не говоря за генетика, само за чувство. В такива времена най-важното е да намерим в себе си тези, понякога много малки и прости неща, които ни правят българини. Това може да е една песен, една книга или едно съобщение от българските ни приятели, зависи от нас. Мисля също, че трябва после и децата ни да научат това.

Надявам се, че скоро ще имам възможност да пътувам в България, но дотогава бих искала поне да видя това огромно семейство тук, в Будапеща, пак заедно.

АЛЕКСАНДРА СИРАКОВ, 16 ГОДИНИ

БЪЛГАРСКОТО В МЕН

Аз съм роден в България.

На 11 г. съм. Уча в Унгария, но с нетърпение очаквам ваканциите и празниците, когато се прибирам у дома.

В България имам усещането за роден и собствен дом. Тук са роднините ми. Разбирам езика, а това е много важно за мен. Вълнувам се винаги, когато съм в България. Харесва ми природата, харесвам си къщата в София, която се намира в подножието на Стара планина, до гората и до река. Харесвам къщата на баба ми в Пловдивско. От нея имам много топли спомени. В Пловдивско е топло, хубаво, спокойно, в двора имаме кокошки, които храня и на които събирам яйцата. Имаме и кученце, с което играя. Казва се Джеси и е много мъничко и сладко. То пазу кокошките от лисици. Имаме и котка. Имам и приятели, с които безгрижно играя цяло лято. В България също така има море, както има на малко места по света и много обичам да ходя всяка година в различен морски наш град. Има и много язовири, на които ходим с дядо ми за риба и на разходки.

Всичко българско е в мен - народните обичаи, които спазваме, културата, песните, празниците. Гордея се, че умея да боядисвам яйца по различни начини, умея да меся и разточвам тесто, което изрязвам с формички и правя сладки и курабии, знам как се прави питка и баница и помагам всеки път у дома, знам как се заквасва и затопля прясно мляко за да стане на кисело, пека на двора чушки и ги беля, защото ги смесваме с домати и с тях правим лютеница, всяко лято задължително чистя ягоди, череши и праскови, с които правим компоти и аз подготвям

бурканите, в които моя задача е да слога по пет лъжици захар и много груги български неща знам и мога да правя.

Харесвам и народните ни танци. Моята братовчедка учи професионално народни танци и аз много се гордея с нея. Тя изнася страхотни представления в НДК - учи в националното училище за танцово изкуство в София.

Много съм щастлив, че в Унгария има българско училище. Посещавам го с удоволствие и не пропускам нито един час. Това ме доближава до страната, в която съм роден. Там общуваме на български, научавам нови и интересни неща за България и усъвършенствам българския си език. Обичам и българските народни приказки. Чета си книги с такива. Научавам интересни истории и си взимам поуки.

България и всичко българско е в мен не само защото съм българин и съм роден тук, а и защото съм израснал и възпитан в българските духовни ценности. Моята майка е направила рогословни дървета на всичките ни предци до 1830 г. назад и постоянно ми разказва кой какъв е бил, как се е казал, какво е преживял, какво е постигнал, от къде е тръгнал и от кои селища са се преселили някои от роднините ми, гонени от турците. По една от роговите ми линии сме далечни роднини с Иларион Макриополски и Петър Берон. Имам рогова връзка с градовете Враца, Свиленград, Елена, Велико Търново и груги.

Освен това ми харесва да съм българин и се гордея с родината си, защото е прекрасна и защото знам, че сме били, сме и винаги ще бъдем голям народ с велика държава и богата история, която изучавам с интерес.

ГЕОРГИ ИВАНОВ СТЕФАНОВ

11 Г, 6 КЛАС

A BOLGÁR KERTÉSZEK EMLÉKÉRE

Emléktábla-avatás Debrecenben.

2020. október 22-én a Debreceni Bolgár Nemzetiségi Önkormányzat emléktáblát avatott a bolgár kertészek emlékére, a magyar-bolgár barátság napja alkalmából.

18 évvel ezelőtt született meg a gondolat, hogy egy emléktáblával szeretnénk az évtizedeken keresztül köztisztelőben álló dolgozó, becsületes „bolgár kertészek” emlékét megőrizni az utókornak Debrecen városában. Az elképzelésünket Kozsuharov Ognjan szobrászművész valósította meg.

Az ünnepség népzenei összeállítással kezdődött. Szilvainé Deleff Anikó elnök köszöntötte a vendégeket és néhány mondatban megemlékezett a bolgár kertészek munkásságáról. Az emléktábla-avatáson megtisztelt jelenlétével és beszédet mondott Varga Szimeon, az Országgyűlés bolgár nemzetiségi szószólója, valamint Tircsi Richárd, a Miniszterelnökség Egyházi és Nemzetiségi Kapcsolatokért Felelős Államtitkársága fősztályvezetője.

A beszédek elhangzása után a Szent Háromság magyar ortodox egyházközség képviselőjében Sipos Barnabás parochus megszentelte az emléktáblát.

Az ünnepség népdalok éneklésével zárult, majd egy jó hangulatú kötetlen beszélgetéssel folytatódott.

ZÁSZLÓK ÉS RÓZSAKERT FELSZÓZSOLCÁN

Idén 15 éve annak, hogy – Magyarországon elsőként – emlékművet állítottak a bolgár kertészeknek Felsőzsolcán. Az évforduló apropóján a város Bolgár Nemzetiségi Önkormányzata 2020 tavaszi és őszi ünnepi rendezvényét is az impozáns emlékmű környezetének szelvénye köré szervezte.

A március 5-én megtartott tavaszközszentőn Bulgária nemzeti ünnepe alkalmából három zászlótartó oszlopot helyeztek el az emlékmű köré, melyen a három lobogó – a bolgár és a magyar egymással rimelő nemzeti trikolorok közrefogva Felsőzsolca város zászlaját – messziről és messzire hirdetik: közös otthonunk e kisváros, ahol összefogással megvalósulnak az álmok.

Az október végi kertészünnepen Felsőzsolca Város Bolgár Nemzetiségi Önkormányzata közel száz rózsatövet ültetett a Bárczay-kastély előkertjében található emlékmű köré és közvetlen közelébe.

A rózsakertet ortodox szertartás szerint prot. Tatárka Kirill szentelte meg, aki avatóbeszédében kiemelte: az ember ősidők óta vágyik a szépre. A szépben való gyönyörködésnek akár gyógyító ereje is lehet.

Elfogadta a meghívást és valamennyiünk örömeire megtisztelte az ünnepi rendezvényt Varga Szimeon bolgár nemzetiségi szószóló, aki a magyar-bolgár barátság napja alkalmából elismerően nyilatkozott a Felsőzsolcán tapasztalt együttműködésről, melynek újabb bizonyítéka a közös munkával kialakított rózsakert.

Az idej első hó finom lepellel beborította a rózsatöveket és az emlékművet. Az elcsendesedés, a pihenés ideje jön. Képzletben leülünk a rózsabokrok mellé és mint a mesebeli kertész gyengéden megsimogatjuk leveleit..., s néhányan dalokat énekelnek egy furcsa, idegen nyelven... és mesét mondanak a Jantra partján egy népről...

Hittel, reménnyel várjuk az új esztendőt, az új tavaszt, amikor megjelennek az első bimbók a rózsatöveken.

православен обичај от отец Кирил Татарка, којто погчерта в приветствието си: човекот от гревни времена жагува за красотото. Създаването на красотото притежава и лечебна сила.

За наша всеобща радост българският застъпник в Унгарския парламент Симеон Варга прие поканата ни и уважи с присъствието си нашия празник, посветен на Деня на българо-унгарското приятелство. Той приветства сътрудничеството между двата народа във Фелшожолца, чието ново доказателство е изграждането на розовата градина с общи усилия.

Първият сняг през тази година покри с фин воал розовите насаждения и мемориала. Настана времето за тишина и почивка. Мислено присягаме до розовите храсти и като един приказен градинар нежно ги милваме по листата... а някои хора пеят песни на един странен език...и разказват на брега на Янтра легенда за един народ...

Очакваме с вяра и надежда новата година, новата пролет, когато ще се появят първите пъпки по розовите храсти.

ЗНАМЕНА И РОЗОВА ГРАДИНА ВЪВ ФЕЛШОЖОЛЦА

Изминаха 15 години от изграждането на паметника на българските градинари във Фелшожолца – първи по рода си в Унгария. Във връзка с юбилейните тържества през пролетта и есента на 2020 година Българско самоуправление в града организира оформянето на района около внушителната архитектурна творба.

На 5 март, във връзка с пролетното тържество по случай националния празник на България, около паметника бяха изградени три пилона, на които трите знамена – римувашите се трибагренци на България и Унгария, обгръщайки знамето на град Фелшожолца – отдалече и надалече разнасят вестта: този малък град е нашият общ дом, където с общи усилия осъществяваме мечтите си...

В края на октомври за Празника на градинарите Българското самоуправление във Фелшожолца зася почти сто рози около паметника, разположен пред двора „Барцаи”. Розовата градина бе осветена по

Секретариата на министър-председателя, отговорен за връзките с църквите и националностите. Те също изнесоха кратки приветствия.

След откриването енорийският свещеник Барнабаш Шипош, представител на Унгарската ортодоксална църковна общност „Света Троица“, освети паметната плоча.

Тържеството завърши с изпълнения на народни песни, последвани от непринудени приятелски разговори.

„В ПАМЕТ НА БЪЛГАРСКИТЕ ГРАДИНАРИ“

Тържествено откриване и освещаване на паметна плоча в Дебрецен.

На 22 октомври 2020 година Българското самоуправление в Дебрецен тържествено откри паметна плоча, посветена на българските градинари. Събитието беше организирано във връзка с честването на Деня на българо-унгарското приятелство.

Мисълта за паметната плоча се зароди преди 18 години – искахме да увековечим дейността на работливите и честни български градинари, радващи се на всеобща почит в Дебрецен вече десетилетия наред. Идеята ни беше осъществена от скулптура Огнян Кожухаров.

Тържеството започна с китка от български народни музикални творби. Председателят Анико Делеф Силваине поздравя гостите и с няколко гуми припомни дейността на българските градинари. Събитието беше уважено от българския застъпник в унгарския парламент Симеон Варга и от Ричард Турчи – завеждащ главния отдел на

МАРИАННА МЕЗЕИ
КУЛТУРЕН МЕНИДЖЪР, ДИРЕКТОР НА
КУЛТУРНИЯ ДОМ И НА ГРАДСКАТА БИБЛИОТЕКА
ВЪВ ФЕЛШОЖОЛЦА

MEZEI MARIANNA
KULTURÁLIS MENEDZSER
FELSŐZSOLCAI KÖZÖSSÉGI HÁZ ÉS
VÁROSI KÖNYVTÁR IGAZGATÓJA

В ПАМЕТ НА СВЕТОСЛАВ СТОЙЧЕВ (23 НОЕМВРИ 1959 – 30 НОЕМВРИ 2020)

Когато преди няколко месеца писах за новата книга на Светослав Стойчев „Стъклопис“, не предполагах, че съвсем скоро отново ще говорим за него. Той беше ненапратен човек, рядко даваше знак за себе си. Винаги свързан с нова книга. Нече са много, но излизаха ритмично през последните десетилетия. Сега не е така. Светослав ни напусна и в тръгването му от този свят има нещо уносказателно. Направи си успешна операция на очите, поогледа се наоколо, и сякаш не пожела да остане дълго тук. Повали го болест, попадна в болница, за да не излезе никога оттам. А беше навършил шейсет и една само няколко гена преди 30 ноември.

Попаднал съвсем млад в Унгария, той завършва унгарска и финска филология в Сегедския университет. Светослав Стойчев се бе потопил напълно в унгарската среда, ползваше унгарския език като майчин. По-голяма част от творчеството си написа на унгарски език. После преведе някои от своите книги на български. Упорито изграждаше своя разпознаваем, пестелив до аскетизъм стил, изчистен от всичко излишно. Тези изкристализирали късове поезия съдържат мъдрост, страдание, учудване и някакъв необясним горчив, да не кажа черен оптимизъм. Живееше далеч от литературния и обществения шум, затова сега сякаш с изненада установяваме, че със своите шест книги той е всъщност най-продуктивният български писател в Унгария.

Имаше в него нещо крехко. Но крехките неща са обикновено и твърди. Той не прощаваше непочтеността и подкупния интерес. Неговия „стъклопис“, продължил няколко десетилетия, винаги съм си представяла като скрежни рисунки върху стъкло – изящни и мимолетни. Но именно те ще останат. Тези кратки и негоизречени

дихания на поезията на Светослав Стойчев.

Намираше опора в семейството и в хората, които го ценяха. И ще остане завинаги сред тях.

Светъл да е пътят ти, Свето!

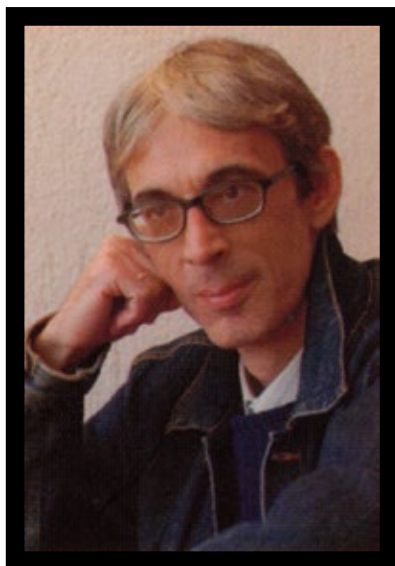
Светослав Стойчев е роден през 1959 г. в Габрово. Завършил е унгарска и финска филология в Сегедския университет „Атила Йожеф“. През 1988–1990 г. работи като журналист в София. От 30 години живее в Бекешчаба, Унгария. Бил е главен редактор на местния вестник „Хети мерлег“. Издал е книгите „Мислещо битие“ (1994, унгарски език) и „Огън в камината“ (1996, български език), „Утринни пътеки“ (1999, унгарски език), „Крего“ (български и унгарски език), „Светкавица“ (2014, унгарски), „Стъклопис“ (2019, унгарски).

SZTOJCSEV SZVETOSZLÁV EMLÉKÉRE

(1959. NOVEMBER 23. –
2020. NOVEMBER 30.)

Amikor néhány hónappal ezelőtt Sztojcssev Szvetoszláv új könyvéről, az *Üvegrajzról* írtam, nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar újra róla fogunk beszélni. Végtelenül szerény ember volt, ritkán hallatott magáról. S mindig egy újabb könyvvel kapcsolatban. Nem mintha sok lenne belőlük, de az utóbbi évtizedekben folyamatosan jelentek meg. Ennek most vége. Szvetoszláv itt hagyott minket, és e világról való távozásában van valami allegorikus. Sikeres szeműtétet hajtottak végre rajta, körülnézett, és mintha úgy döntött volna, nem kíván már sokáig maradni. Betegség döntötte le a lábáról, kórházba került, hogy aztán soha ne is jöjjön ki onnan. Csupán néhány nappal november 30-a előtt töltötte be hatvanegyedik évét.

Egészen fiatalon Magyarországra kerülve magyar–finn szakon végzett a Szegeci Tudományegyetemen. Sztojcssev Szvetoszláv teljesen elmerült a magyar közegben, anyanyelvként beszélt a magyart. Művésze legnagyobb részét magyar nyelven alkotta meg. Később néhány könyvét lefor-

dította bolgárra. Kitartóan építette saját felismerhető, az aszketizmusig takarékos stílusát, mely mentes minden sallangtól. A költészet e kikristályosodott kis darabjai bölcsességgel, szenvedéssel, csodálkozással és valamiféle megmagyarázhatatlan, hogy ne mondjam, fekete optimizmussal telítettek. Távol élt az irodalmi és társasági élet zajától, s így most szinte meglepetten kell megállapítanunk, hogy hat könyvével tulajdonképpen ő a legtermékenyebb bolgár író Magyarországon.

Volt benne valami törékeny. De a törékeny dolgok általában kemények is. Szvetoszláv nem tűrte a tisztességtelenséget és az érdek sugallta figyelmet. *Üvegrajzát*, mely évtizedeken át készült, mindig úgy képzeltem el, mint a jégvirágot az ablakon – kifinomultnak és műlékonynak. De éppen ez marad meg. Sztojcssev Szvetoszláv költészetének e rövid, félig kimondott leheletei.

Családjában talált támaszt és az emberekben, akik értékelték. S örökre közöttük marad.

Az örök világosság fényeskedjék neked, Szvetó!

Sztojcssev Szvetoszláv 1959-ben született Gabrovóban. Magyar és finn filológia szakon végzett a szegeci József Attila Tudományegyetemen. 1988 és 90 között újságíróként dolgozott Szófiában. 30 évig élt Békéscsabán. *A Heti Mérleg* című helyi lap főszerkesztője volt. Megjelent könyvei: *Gondolkodó lét* (1994, magyar nyelven), *Kandallótűz* (1996, bolgár nyelven), *Hajnali ösvények* (1999, magyar nyelven), *Credo* (bolgár és magyar nyelven), *Vaku* (2014, magyar nyelven), *Üvegrajz* (2019, magyar nyelven).

буквине
ми
свършиха
безмълвно
политам
н
а
г
о
л
у

betűim
mind
el-
fogytak
szótlanul
z
u
h
a
n
o
k

ЕПИТАФИЯ • SÍRFELIRAT

СВЕТОСЛАВ СТОЙЧЕВ УНГАРСКИ ПИСАТЕЛ, ЖУРНАЛИСТ, РЕДАКТОР (1959 – 2020)

Мнозина в Бекешчаба, струва ми се, познаваха най-вече неговата кротост. Доброто му сърце, внимателната му, плаха усмивка. Онези, които му бяха близки, познаваха неговата емпатия и жертвостопност. А още по-близките знаеха колко страстен човек е всъщност. Отстоява докрай непоколебимото си мнение, страстно се бори за всичко, което обича: език, култура, театър, литература и, разбира се, преди всичко семейството си, сина, дъщерите и внуците. Притежаваше невероятно широка култура, езиков хумор, слаломираше между културите, беше възвишено. В такива случаи бе хубаво да си с него.

Орши Юхас и той. Заради тях – сега вече половината от тях, в унищително минало време – гравът беше, какъвто беше. Заради тях Бекешчаба беше тайната любов за мнозина от нас. Сега, докато пиша, си мисля: и самият Свето беше като грага. Смирена, до болка скромна, лишен от повечето суети. Въздушните му елегантни книги с поетична проза са не по-малко фини и чувствителни, леки на пръв поглед. Както живота. Или както си отиваш млад от унизителния вирус.

Орши и той. Те бяха любимите ученици на проф. Фриг в Сегедския университет. Колко пъти съм го слушал да казва, че егва ли ще ги гогоня по прашните им стъпки, че те са знаели нещо, и като бивши ученик на Орши, да ходя на уроци и при Свето. Немарлив бях, пропуснах. Трудно ми е да си го простя, както и на съгбата, защото вече никога няма да имам случай...

КРИСТИЯН ГРЕЧО

SZTOJCSEV SZVETOSZLÁV MAGYAR ÍRÓ, ÚJSÁGÍRÓ, SZERKESZTŐ (1959-2020)

Azt hiszem, legtöbbször csak a szelíd-ségét ismerték Békéscsabán. A jó szívet, az óvatos, félénk mosolyát. Akik közelebb voltak hozzá, tudták, milyen empatikus, áldozatos. És akik még közelebb, azt is, hogy valójában szenvedélyes ember. Karakán véleményét a véletekig védi, dühösen félti, amit szeret: a nyelvet, a kultúrát, a színházat, az irodalmat, és mindenekelőtt persze a családját, a fiát, lányait és unokáit. Műveltsége megdöbbentően szerteágazó volt, nyelvi humora, ahogy világok, kultúrák között szánkózott, főlelemelő. Jó volt olyankor a közelében lenni.

Juhász Orsi meg ő. Miattuk volt – most már félig gyalázatosan múlt időben – a város olyan, amilyen. Miattuk lehetett sokunknak Békéscsaba egy titkos szerelem. De most, hogy ezt írom, arra gondolok: hiszen Szvetó olyan volt, mint maga a város. Alázatos, szívszorítóan szerény, hiányzott belőle a legtöbb hívság. Versprózái, karcsú, lebegős könyvei is ilyen érzékeny finomak, első látásra könnyűek voltak. Olyan, mint élni. Vagy mint, lám, ilyen fiatalon ettől a gyalázatosan vírustól elmenni.

Orsi meg ő. Fried professzor úr legkedvesebb tanítványai voltak a JATE-n, a szegeci egyetemen. Mennyit hallgattam tőle, hogy a poros nyomukba se érek, hogy ők még tudtak valamit, és hogy mint Orsi egykori tanítványa, járjak Szvetóhoz is különórára. Lusta voltam, elmulasztottam. És nehéz lesz megbocsátani magamnak, és a sorsnak, hogy most már nem is járhatok.

GRECSÓ KRISZTIÁN

140 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ЙОВКОВ

– класик на българската литература, майстор на късия разказ, писател, граматуре.

„Нека във всяка българска къща да има по някоя българска книга – хубава книга, която и да била, от когото и да е. Тя може да бъде една вещ, но може да стане и една светиня.“

Йордан Йовков

Йордан Йовков е един от най-обичаните български писатели. Роден на 09 ноември 1880 г. в с. Жеравна. Завършва гимназия в София, след което заедно със семейството си се преселва в Добруджа, където дълго време работи като учител. Участва в трите войни (Балканска, Междусъюзническа и Първа световна) като командир на рота и като военен писател. Известно време е редактор в столични издания. След войните е редовен сътрудник по печата в българската легация в Букурещ. Творческия си път Йовков започва със стихове, но по време на войните пише военни очерци и разкази, с които се налага като талантлив разказвач. Следващите му книги са посветени на живота в Добруджа (повестта „Жетварят“, сборниците „Последна радост“, „Вечери в Антимовския хан“, „Женско сърце“, романът „Чиflikът край границата“) и в родното му село Жеравна („Старопланински легенди“). Пише комедии („Милионерът“) и грами („Албена“, „Боряна“, „Обикновен човек“). Автор е на анималистична проза („Ако можеха да говорят“). Умира на 15 октомври 1937 г.

70 негови книги са преведени на над 25 езика, а отделни негови творби – на над 37, сред които, освен основните езици, арабски, вьетнамски, китайски, персийски, унгарски, полски, фински, хинди, шведски, японски и други езици. Йовковите творби имат своя свят, своята атмосфера, неразделна част от времето, което изобразяват.

140 ÉVE SZÜLETETT JORDAN JOVKOV

– a bolgár irodalom nagy klasszikusainak egyike, a rövid elbeszélés mestere, író, drámaíró.

„Legyen minden bolgár házában valamilyen bolgár könyv – jó könyv, akár melyik, akár kitől. Lehet, hogy ez a könyv csak egy tárgy, de szentség is válhat belőle.“

Jordan Jovkov

Jordan Jovkov a legkedveltebb bolgár írók egyike. 1880. november 9-én született Zseravnában. Gimnáziumi tanulmányait Szófiában végzi, majd családjával együtt Dobrudzsába költözik, ahol hosszú időn át tanítóként működik. Századparancsnokként és haditudósítóként részt vesz a három háborúban. Egy ideig fővárosi kiadványok szerkesztője. A háborúk után a bukaresti bolgár követség rendszeres sajtómunkatársa. Művészeti pályáját Jovkov költőként kezdi, de a háborúk idején katonai témájú karcolatokat és novellákat ír, melyeknek köszönhetően tehetséges elbeszélőként szerez elismerést. Következő műveit

(Az arató című kisregényt, Az utolsó öröm, az Esték az antimovói fogadóban és A női szív című elbeszélésköteteket és a Birtok a határon című regényt) dobrudzsai életnek és szülőfalujának (Sztaroplaninai legendák) szenteli. Ír vígjátékokat (A milliomos), drámákat (Albena, Borjana, Hétköznapi ember), valamint animációs prózát (Ha beszélni tudnának) is. 1937. október 15-én hunyt el.

70 könyvét több mint 25, egyes műveit több mint 37 nyelvre lefordították, köztük arabra, vietnámirra, kínaira, perzsárra, magyarra, lengyelre, finnre, hindire, svédre, japánra és másokra. Jovkov műveinek megvan a maguk világa, atmoszférája, mely elválaszthatatlan része a kornak, amit ábrázolnak.

ПО ЖИЦАТА

Йордан Йовков

Още докато го бранеше от кучетата, Петър Моканина разбра, че тоя непознат селянин не се е отбил при него току-тъй, а го гони някаква беда. Затуй той се и ядоса на кучетата, нахока ги и пак погледна селянина; по червения елек се познаваше, че е от торлаците, откъм Делиормана. Висок, егър човек беше; но че е сиромаш и като че ли сиромаш се е родил – и това си личеше: ризата му беше само кръпки, едро и неумело шити, поясът му орфан, потурите – също. Беше бос. Инак, да го гледаш – човек планина, но Моканина набързо го претегли в ума си и реши, че е от ония меки, отпуснати хора, за които се казва, че и на мравята път струват. Селянинът поздравя, измънка нещо като „как сте, добре ли сте“, но явно беше, че мисли за друго и друга грижа има в очите му. И като погледна някъде напред и посочи с ръка, той попита не е ли на тая страна селото Манджилари и колко път трябва да има готам. Моканина му разправи и едвам сега забеляза, че на шосето беше се

спряла една каруца с един кон. Тая каруца селянинът беше оставил, за да гоиде при него. Вътре седеше жена, мушналаръце в пазвите си, превита; ръченикът ѝ не беше забраден, а с отпуснати настрана краища, за да ѝ е леко. Че беше горещо – горещо беше, но Моканина знаеше, че когато жените отпуснат тъй ръченика си, мъчи ги не толкоз жегата, колкото нещо друго. Отзад в каруцата, завита гонякъде с черга, сложила глава на черни селски възглавници, лежеше друга жена, по-малка, навярно момиче. Тя гледаше настрана и лицето ѝ не се виждаше.

– Ти май болно имаш – каза Моканина.

– Имам. Една момичка имам болна.

Селянинът погледна към овцете, запладени на поляната, задържа очите си над тях, но не ги виждаше, а погледът му, пълен с грижа, тъй си и блуждаеше.

– Бе тя нашта каквато е – рече той, – остави я!

– Не си тъдявашен ти, отде си? – попита го Моканина.

– От Кичук Ахмед. Нагеджа му гумат сега, при Канарата. Дохагял съм тъдява. Аз ходя из селата, продавам хума – хубава хума излиза в наше село. Хубава е, купуват я жените. Когато сляза наголу към морето, купувам пък за насам кое риба, кое грозде, кое как се случи. Сполай на бога – прехранваме се. Само да не беше ни се случила тая бела...

Той седна на земята, извади кожена кесия с тютюн и започна да си прави цигара. Моканина седна до него и видя как гебелите му мазолести пръсти трепереха, като свибаха цигарата.

– Не ни траят гецата – започна той. – Измряха ни гветри още малки. Ей туй ни остана само (той погледна към каруцата). Гледали сме го като очите си. От устата си съм отгелял, да му купя нещо, да му направя греха, та да не му е мъчно, като гледа другите. Неисе, даде господ, запазихме го досега. А от някое време – зачама. Няма нищо, а вехне. Слушам, гумала на майка си – мъчно ѝ било, че друкките ѝ се изпоженили, а тя още стояла. „Що се кахъриш, бе чеге, гумам ѝ, и твоя късмет ще излезе. Що гледаш другите? – Богати са. Сегашните ергени тъй са – богати жени търсят. И ти ще се ожениш, гледай си работата, не си престаряла.“

– На колко е години?

– Към гвайсет. Сега на Богородица ще стори гвайсет.

– Е, че младо е момичето.

– Младо, ами.

Селянинът замълча и пак загледа овцете, без да ги вижда. Някъде наблизо сред жегата пишеше жътвар.

– Това лято ми се замоли да съм я пуснел да иде да жъне. Сиромаси сме, нуждаем се, ама като я гледах такава слабичка, болнава, не ми се пуцаше. „Моля ти се, теико, пусни ме, и аз искам да уда с момичетата.“ Хубаво, като е тъй, пуснах я. Сега какво е станало, не бях там, не зная. В къра лягаха, в къра ставаха. Зная го тъй, както ми го разправи тя. Веднъжка жънали цял ден, вечерта яли, после пели момичетата, смели се. Легнали си. Нонка – тъй се казва мойто момиче – си легнала и тя. „Легнах си, кай, теико, между снопите, под един кръстец, легнах си на завет, да не ми духа и се завих. И съм заспала. По едно време усетих, кай, нещо тежко, нещо студено, ей тук на гърдите си. Като отворих очите си: зъмя!“

– Бре!

– Ами, зъмя. Навила се е и легнала на гърдите ѝ. Извикала, па с всичкия си страх я сарабча и я захвърля!

– Захвърля я! По жътва става туй. Чувал съм, зъмя е влизала и в устата на някоя жена. Ама да я ухапала, не я е ухапала, нали?

– Не, не е. На гърдите ѝ легнала, зема я и я хвърля! Тъй ми разправи. Сън ли е било, истина ли е било – не знам. Оттогаш момичето не го бива. Ей го, изсъхна като вейка. Гръгта го боли. „Там, кай, гето беше зъмята, ме боли.“

– Ама работа, ама работа! – чухеше се Моканина. – Ами сега де го водих? На доктор ли?

– Доктори: колко доктори променихте. Водя го сега аз... хм... как да ти кажа... На мен да остане, не вярвам, ама жени нали са, пък болна е, чеге е...

Гласът му трепна и той замълча. Загледа се, затегли без нужда ту мустаците си, ту брадата си, небръсната отгавна, корава, прошарена с цели снопчета от бели косми. Нямаше нужда да казва някой на Моканина, че всеки бял косъм беше белег на една грижа.

– Онази вечер – продължи селянинът – догоха си нашенци от скеля. Продумали каквото продумали – знам ли? Охолни хора, може и шега да си бият. Пък готърчава тогаз у нас Стоеница, кумица ни е, една устата, една многознайница. „Гунчо, вика още от вратата, късмет си имал, късмет имала и Нонка. Хайде да е на хур.“ „Какво има?“ – гумам. „Дошли си от скеля Никола и Пеню, Сигеровите, те казвам, че в Манджилари се явила... явила се една бяла лястовичка! Досуц бяла, като сняг.“ „Е?“ „Ти, кай знаеш ли що е бяла лястовичка? Тя, кай, на сто години я се появи веднъж, я не, ама който я види, от каквато и болест да е болен, оздравя! Гунчо, кай, да вървиш, хич да не стоиш. Заведи Нонка.“ – „Ех, може ли“ – заплака момичето, залови се майка му. И на, гоидохме.

– Ама истина ли е? – извика Моканина. – Къде била тая лястовичка?

– Нали ти казах, тук се явила, в Манджилари.

– Бяла?

– Досуц бяла.

Както беше учуден, Моканина се озърна и погледна към шосето: всеки ден запладняваше стагото все на тая поляна, но като че едвам сега забеляза колко много лястовички бяха накацали по телеграфната жица. Пък и не беше чудно: приближаваше Преображение господне и по това време лястовичките и щъркелите се събираха, да си ходят. Толкоз много бяха лястовичките и тъй на гъсто една до друга бяха накацали, че жицата беше увиснала и натезжала като броеница. Много, но все черни.

– Та затуй съм дошел – каза по-смело и с облекчение селянинът: – Рекох да те питам, може да си я виждал, може да си я чувал...

– Не съм, братко, не съм. Бяла лястовичка? Нито съм чувал, нито съм виждал.

Но веднага Моканина се досети, че може съвсем да отчая тия хора, и каза:

– Пък може да има. Може. Бял бивол, бяла мишка и бяла врана – има. Може да има и бяла лястовичка. Пък и трябва да има, щом се е чуло...

- Коѝ знаѝ? - вьзгьхна селяниньт. - На мене га остане, не вярвам, ама жени налу са...

Тоѝ стана га су хогу. Трогнат, Моканина също стана га го изпроводу и га вѝду момичето. Като стѝгнаха го шосето, маѝката - жьлта и сломена от тегло жена - още отгалец заглега мьжа су, като че ли искаше по лицето му га познае какво е научил. Момичето още стоеше обьрнато настрана и гледаше лястовичките по жицата.

- Човекьт каза, че селото било близо - каза селяниньт. Като чу гласа му, момичето се обьрна. Слабо беше, изпог завѝкмата егва личеше снагата му, стопена от болестта, лицето му беше восък, но очите му бяха още светли, още млади и усмихнати. То гледаше ту баца су, ту Моканина. - Нонке, моз чѝляк вѝждал лястовичката - каза селяниньт и погледна Моканина. - Еѝ в онуѝ село била, е! Хаѝде гано я вѝдим и ние!

- Ще я вѝдим ли, чѝчо? - прогума момичето и ясниѝе му очи светнаха.

Нещо се наѝгнуа в гьргѝте на Моканина, задуши го, очите му се премрежѝха.

- Ще я вѝдѝте, чеѝо, ще я вѝдѝте - високо заговори тоѝ. Аз я вѝдѝях, ще я вѝдѝте и вие. Аз с очите су я вѝдѝях, бяла такава, бяла. Ще я вѝдиш и ти. Да гаѝе госпог га я вѝдиш, чеѝо, га оздравееш... я, млада су. Ще я вѝдиш, аз ти казвам, че ще я вѝдиш... и ще оздравееш, чеѝо, не боѝ се...

Маѝката стѝсна очи и заплака. Високият, егьр селянин се закашѝа, хвана коня за юзѝте и го повеѝе.

- Хаѝде със зграве! - вѝкаше слеѝ тѝх Моканина. - Близо е селото. Все по теля, все по теля!

Тоѝ гьлго стоя на шосето и глега поѝур каруцата. Гледаше маѝката с черния ѝ чумбер, момичето легнало го неѝа, високият селянин, коѝто крачеше прегьрбен и водеше малкото конче, а наѝ тѝх, межѝу всеку гѝа телеграфни стьлба лястовичките се разхвьрчаваха, после пак се врьщаха и кацаха на жицата.

Замислен, Моканина се вьрна при овцете су и се залови отново за цьрѝлуѝте, коѝто правеше от нещаѝена волска кожа. „Бяла лястовичка - мѝслеше су тоѝ. - Има ли я!“ Но нещо го поѝпѝраше в гьргѝте, мьчеше го. И като пусна шѝлото и погледна кьм небето, тоѝ изѝвика: - Боже, колко мька има по тоѝ свѝят, боже! И пак се заглега поѝур каруцата.

Моканина, Моканина, Моканина

Моканина, Моканина, Моканина

A FEHÉR FECSKE

Jordan Jovkov

Még mielőtt megvédte az ismeretlent a kutyáktól, Mokanina Petâr már tudta, hogy nem véletlenül állított be hozzá a paraszt, hanem a szükség hajtja. Haragosan förmedt rá az ebekre, s végignézett látogatóján: az ismeretlen paraszt piros lélekmelegítőt viselt, mint a Deli-Ormán vidékén élő szegények általában. A derék, nagy darab férfiról lerítt, hogy ágrólszakadt, született szegény ember: az ingén folt hátán folt,

s a nadrágját felemás darabokból ügyetlen öltésekkel toldta össze, s elnyűtt, ütött-kopott volt a tüsszője is. A mezítlábas férfi hatalmas termetű volt, akárcsak egy hegy, de Mokanina jól látta, hogy azok közé a galambszívű emberek közé tartozik, akikről azt beszélik, hogy még a hangyának is utat engednek.

A paraszt köszönt, valami olyasfélét motyogott: „Hogy szolgál az egészsége” - de gondterhelt tekintetén látszott, hogy más-hol jár az esze. Révetegen bámult maga elé s előremutatott, azt akarta megtudni, vajon Mandzsilari falu arrafelé fekszik-e, és mennyi az út odáig?

Mokanina megadta a felvilágosítást, s közben az országúton egy egylovas kocsit pillantott meg. A paraszt hagyta ott, amíg betért hozzá. A kocsin egy asszony ült görnyedten, a kezét összekulcsolta mellén. Fejkendőjét meg sem kötötte, mintha így könnyebben bírná a meleget. Nagy volt a hőség, az igaz, de Mokanina tudta, hogy ha az asszonyok kioldják a fejkendőjüket, akkor a forróságon kívül valami más is gyötri őket. A kocside-rékban csergébe bugyolált, fiatalabb nő feküdt, fejét egy fekete párnára hajtva. Mokanina lánynak nézte, bár félrefordított arcát nem láthatta.

- Beteget vizstek? - kérdezte Mokanina.

- A lányom beteg.

A paraszt a mezőn legelő juhok felé nézett, rajtuk felejtette gondterhelt tekintetét, mintha nem is látná őket. - Hát ez a mi nagy bajunk - folytatta. - Nem vagy idevalósi. Honnan jössz? - Nadezsdából, Kanara mellől. Azelőtt Kucsuk Ahmednek mondták. Onnan jöttem ide. Bejárom a falvakat. Humát árulok mindenütt, jó agyag az, arra mifelénk sokat találni, s az asszonyok örömmel megveszik a jó humát. Amikor pedig eljutok a tenger partjára, veszek ott halat vagy szőlőt, vagy ami éppen akad. Hál' istennek, megélünk. Hiszen, ha ez a szerencsétlenség nem szakad ránk...

A paraszt leült a földre, előszedte kecskebőr dohányzacskóját, s körülményesen cigarettasodráshoz fogott . Mokanina melléje telepedett s látta, hogyan reszketnek a férfi cigarettát sodró, vastag s bütykös ujjai.

- Egy gyereket se tudtunk felnevelni - panaszkolta. - Csak ő maradt meg egyedül - mutatott a kocsi felé -, három még kis-korában meghalt. Vigyáztunk rá, mint a szemünk világára. A szánktól vontuk meg a falatot, hogy vásárolhassunk neki néha valamit, s csináltattunk ruhát is, ne fájjon neki, ha látja, a többi mit visel! Hát mostanáig vigyáztunk rá, Isten kegyelmével. Aztán nemrégiben, egyszerre, mintha agyonütötték volna. Semmi baja, csak sorvadozik . Hallom - az anyjának beszéli -, az bántja, hogy a barátnői mind férjhez mentek, ő meg pártában maradt. „Ne gyötörd magad, lányom - vigasztaltam -, megtalálod majd te is a boldogságotat. Mit törődsz a többiekkel? Azok jómódúak! A legények manapság gazdag menyasszonyt keresnek maguknak! De még elég fiatal vagy, te is férjhez mégy majd, nem késtél le róla. Sose törődj másokkal!”

- Hány éves a lányod?

- Tizenkilenc múlt. Gyümölcsoltó Boldogasszony napján tölti a huszadik évét.

- Elég fiatal még!

- Fiatal bizony.

A paraszt elnémult, s újra a juhokat nézte anélkül, hogy látná őket. A rekkenő hőségben csak a tücsök ciripelése hallatszott valahol a közelben.

Mókaniina, Mókaniina, Mókaniina

Mókaniina, Mókaniina, Mókaniina

Mókaniina, Mókaniina, Mókaniina

- A nyáron könyörgött, hadd menjen el ő is aratni. Szegények vagyunk, szűkösen élünk, de csak nézem, milyen gyenge, milyen beteges, nem engedtem . De egyre rimánkodott: „Apám, nagyon kérlek, engedj el engem is a többi lánnyal!” Hát jó, elengedtem. Hogy aztán mi történt, nem tudom, hiszen nem voltam ott. Éjjel-nappal kint voltak a szántóföldön, este ott feküdtek le, s reggel ott keltek fel. Csak azt tudom, amit később maga mondott el nekem. Egyik nap, egész napos aratás után a lányok meg-vacsoráztak, aztán énekeltek s nevetgéltek. Majd lefeküdtek. Nonka - úgy hívják a lányomat ugyancsak lepihent. „Ledőltem - mondja - a kévék között, egy asztag alá, lefeküdtem szélmentes helyre s beburkolóztam. Elaludtam. Aztán egyszerre éreztem - mondja -, hogy valami nehéz, valami hideg nyomja a mellemet! Kinyitottam a szememet: kígyó!”

- Ejnye!

- Bizony, egy kígyó! Rátekergőzött, s a mellére feküdt. Felkiáltott, rémülten megfogta a kígyót, s elhajította.

- Rátekergőzött? Megesik aratáskor az ilyesmi. Hallottam olyat is, hogy a kígyó egy asszony szájába mászott bele. De nem marta meg. A lányodat se bántotta, ugye?

- Nem! Csak a mellére feküdt. Nonka megragadta s elhajította. Így mesélte nekem. Nem tudom, rossz álom volt-e vagy valóság! Azóta alig áll a lábán. Elhervadt, mint a letépett virág. A mellét fájlalja: „Ott, ahol a kígyó megnyomta - mondja -, ott fájl!”

- Ejnye, de furcsa! - álmélikodott Mokanina. - Hát most hová viszed? Talán doktorhoz?

- Eh, a doktorok! Mit érnek a doktorok? ... Hánynál jártunk már! Most elviszem ... hm ... hogy is mondjam csak ... Én ugyan nem hiszek benne, de hát tudod, milyen az asszonymép, ha egyszer valamit a fejébe vesz. S beteg is, meg annyira fiatal még ...

Megremegett s elnémult. Nézelődött. Ok nélkül húzogatta hol a bajuszát, hol meg a szakállát; már régen borotválkozott, s az állán erősen őszülő borosta ütött ki. Mokanina szavak nélkül is megértette, hogy minden ősz szál bajról és bánatról tanúskodik.

- Egy este - folytatta az ismeretlen - a mieink a révtől jöttek haza. Ott beszéltek valamit az emberek, tudom is én, hogy mit, jókedvű emberek voltak, talán csak tréfálkoztak velük. De Sztoenica, az ángyom, azon nyomban átfutott hozzánk, be nem áll a szája, mindig mindent tud! „Guncso ! - kiabált már a kapunál. - Szerencséd van, neked is, meg a lányodnak is! Most minden rendbe jön!” - „Mi történt?” - kérdem. „A révtől jöttek haza a Sziderov gyerekek, Nikola meg Penju, azzal, hogy Mandzsilariban megjelent ... megjelent egy fehér fecske. Olyan fehér, mint a hó!” - „Hát aztán?” - „Tudod-e - azt mondja -, mit jelent a fehér fecske? Száz évben egyszer, ha megjelenik valahol, s az, aki meglátja, rögtön kígyógyul minden nyavalyából! Guncso - mondja -, indulj, siess, ne halogasd! Vidd el Nonkát !” - „Jaj, talán segít!” - zokogott a lányom, meg az anyja is sírni kezdett. És így jutottunk el ide ...

-De vajon igaz-e? - kiáltott fel Mokanina . - Hol lehet az a fecske?

- Mondtam, hogy itt jelent meg, Mandzsilariban !

- Fehér?

- Hófehér!

Mokanina csodálkozva nézett körül, aztán az országútra tekintett. Minden áldott nap erre a legelőre hajtotta ki a nyáját, de csak most vette észre, hogy a telefonhuzalokon mennyi fecske ül. De ilyenkor megszokott látvány ez: közel az Úr Színeválto-

zásának ünnepe, s ilyentájt már összegyűlnek, összesereglenek a gólyák meg a fecskék is, útrakészen. Oly sok volt a fecske, s olyan sűrűn ültek egymás mellett, hogy a huzal megereszkedett alattuk, s lelógott, mint egy rózsafüzér. Se szeri, se számuk, de mind fekete.

- Hát ezért jöttem ide is - mondta a paraszt, bátrabban, meg-könnyebbülten. - Mondom magamban, megkérdezlek téged is, talán láttad a fehér fecskét, talán hallottál róla valamit ... - Nem hallottam, jó ember, semmit sem hallottam ... Fehér fecske? Hírét sem hallottam, s nem is láttam soha egyet sem ... Aztán hirtelen észbe kapott, hogy szavai talán végleg kétségbeejtik ezeket az embereket, s hozzáfűzte: - De lehet, hogy ilyen is akad. Van fehér bivaly, fehér egér meg fehér holló is. Akkor talán fehér fecske is akad. Biztosan van, ha hallottál róla ... - Ki tudja? -jajdult fel a paraszt. - Ami engem illet, nem hiszek én benne, de hát tudod, milyenek az asszonyok... Felcihelődött. A meghatódott Mokanina felállt, hogy elkísérje s megnézza a leányt. A sok szerencsétlenségől megtört, sápadt asszony már messziről figyelte a férjét, amint az országút felé közeledtek, mintha a férfi arcáról akarná kitalálni, mit tudott meg. A leány még mindig oldalt fordulva, a telefonhuzalon ülő fecskéket figyelte. - Ez az ember azt mondja, közel a falu - szólt a paraszt. Amikor meghallotta az apja hangját, a leány megfordult. Lesoványodott alakja egészen elveszett a takaró alatt, alig lehetett kivenni a körvonalait, arca viaszfehér, s csak a szeme ragyogott nevetett még fiatalosan. Felváltva nézte az apját meg Mokaninát.

- Nonka, ez az ember látta a fecskét - szólt a paraszt, Mokaninára tekintve. - Abban a faluban látta. Gyerünk, még mi is megláthatjuk!

- Bácsi! Meglátjuk-e vajon? - kérdezte a leány, s a szeme fel-csillant.

Mokanina szíve összeszorult, a torkát fojtogatta valami, s a szeme könnybe lábadt:

- Meglátjátok, lányom, hogyne látnátok! - felelte hangosan. - Én is láttam, ti is meglátjátok! Tulajdon szememmel láttam, egész fehér, hófehér fecske! Te is meglátod majd! Adja Isten, hogy láthasd, lányom, s meggyógyulj! ... Fiatal vagy még. Meglátod majd, mondom, hogy meglátod még a fehér fecskét ... és meggyógyulsz...

Az anya becsukta a szemét, s sírva fakadt. A magas, széles vállú paraszt köhintett egyet, kézbe kapta a gyeplőt, s megindult a koci mellett , a lovát vezetve.

- Erőt, egészséget! - kiáltott utánuk Mokanina. - Közel a falu! Kövessétek mindenütt a huzalokat, a huzalokat!

Aztán sokáig álldogált az országúton, s a koci után bámult. Nézte a fekete fejkendős anyát, a kocsiderékban fekvő fiatal leányt s a görnyedten lépkedő, magas parasztot, aki a lovát vezet-te. S nézte a felettük, a telefonpóznák között repkedő fecskéket, amint újra meg újra visszatérnek és rászállnak a huzalokra.

Mokanina elgondolkozva ment vissza a juhokhoz, és újra hoz-zálátott a bocskorkészítéshez - nyers lóbőrből fonta.

„Fehér fecske! - gondolta. - Vajon létezik-e?” De valami ősz-szeszorította a szívét, és nyomta a lelkét. Az ár megállt a kezében, s az égre nézve, felkiáltott: - Istenem, Istenem! De tengersok szenvedés van ezen a földön. S újra a távolodó kocsi után nézett.

FORDÍTOTTA

KARIG SÁRA

ПИСМО

Асен Разцветников

Рано-рано отзарана
гойге Врабчо през Балкана
и донесе бърза книга:
„Дядо Коледа пристига!
Той в среднощ ще бъде тук,
той по портите ще чука,
ще изходи всички двори,
всички стаи ще отвори,
всеки дом ще благослава
със любов, имот и здраве
и без много шум и врява
ред поредом ще гарява:
на момиченцата малки –
буйки, кукли и грънкалки,
на момченцата добрички –
книжки, чанти и шейнички!”

Илюстрации: Миролюба Гендова
Illusztrációk: Miroljuba Gendova

ДЯДО КОЛЕДА

Гео Милев

Сняг на облаци се гизга,
дядо Коледа пристига
в златна хубава шейна
чак от Стара планина.
„Дзън-дзън-дзън!” – звънци звънтят,
в сладък сън децата спят.

Но да знаят той що носи,
ще наскочат голи, боси
и ще гизнат шум безкрай:
„Дај на мене, дядо, дај!
На мен – кукла, на Стоян –
топка или барабан!”

Мили малки приятели,
редакцията на Български вест
ви желае весела Коледа и Честита нова година!
Бъдете здрави, щастливи и добри!

ЗИМА

Млаген Исаев

Сняг се сипе на звездички
над полета и горички –
и земята става цяла
както в приказките бяла!

Всяка къща е с кадлак
от чудесен пухкав сняг.
В нашата страна любима
гостенка е Бяла Зима

Слушай как звънчета вън
пеят ясно: зън, зън, зън... –
бягат весели шейни
по широки равнини.

Хора, зверове и птици
гледат снежните звездици.
Само в планината бяла
Баба Меца е заспала.

Българското републиканско самоуправление,
Дружеството на българите в Унгария,
Столичното българско самоуправление
и редакцията на вестник „Български вестник“

Ви желаят Весела Коледа
и честита Нова година!

A Bolgár Országos Önkormányzat, a Magyarországi
Bolgárok Egyesülete, a Fővárosi Bolgár Önkormányzat
és a Bolgár Hírek szerkesztősége

Békés Karácsonyt és
Boldog új évet kíván!

dr. Muszev Dancso, a Bolgár Országos Önkormányzat elnöke
Kalicov Vladimír, a Fővárosi Bolgár Önkormányzat elnöke
Tanev Dimiter, a Magyarországi Bolgárok Egyesületének elnöke
Dóczy Violetta, a Bolgár Hírek főszerkesztője

ВАЖНО – ПРОМЯНА НА АДРЕС
Уведомяваме ви, че **от 30 ноември**
Българското републиканско самоуправление,
Администрацията на БРС, Българският
културен, документационен и
информационен център, Изследователският
институт на българите в Унгария
се преместват на адрес **1097 Budapest,**
Fehér Holló utca 6, в сградата на бив-

шия хотел Рила в Българския културен
дом.

На същия адрес се помещават и
Столичното българско самоуправление,
Българското младежко дружество, офи-
сът на Българския застъпник в унгарския
парламент и Българската галерия Б44.
В телефонните номера и имейл адре-
сите няма промяна.

Дружество на българите в Унгария

Magyarországi Bolgárok Egyesülete
1097 Bp., Vágóhid u. 62. · tel.: +36 (1) 216-6560
<http://www.bolgaregyesulet.hu/>

Българско републиканско самоуправление

Bolgár Országos Önkormányzat
1097 Bp., Fehér Holló utca 6. · tel.: +36 (1) 216-4210

Столично българско самоуправление

Fővárosi Bolgár Önkormányzat
1097 Bp., Fehér Holló utca 6. · tel.: +36 (1) 216-4210

Български културен институт

Bolgár Kulturális Intézet
1061 Budapest, Andrásy út 14. · tel.: +36 (1) 269-4246

Посолство на Република България в Унгария

Bolgár Köztársaság Nagykövetsége
1062 Bp., Andrásy út 115.
tel.: +36 (1) 322-0836, +36 (1) 322-0824

Активен наблюдател

Bolgár Nemzetiségi Szószóló
1358 Budapest, Széchenyi rkp. 19 · tel.: +36 (1) 441-5435

Българска православна църква
Св. св. Кирил и Методи
Szent Cirill és Szent Metód Bolgár
Pravoszláv Templom

1097 Budapest, Vágóhid u. 15. · tel.: +36 (30) 496-4997

Архимандрит Атанасий

Atanaszj archimandrita
tel.: +36 (20) 291-5825

Българско училище за роден език

Bolgár Nyelvoktató Nemzetiségi Iskola
1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (20) 326-6755

Българска гвезична малцинствена
гетска градина

Bolgár Kétnyelvű Nemzetiségi Óvoda
1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (20) 250-7339

Български културен, документационен
и информационен център

Bolgár Kulturális, Dokumentációs
és Információs Központ
1097 Bp., Fehér Holló utca 6. · tel.: +36 (1) 216-4210

Издание на БЪЛГАРСКОТО РЕПУБЛИКАНСКО
САМОУПРАВЛЕНИЕ

РЕДАКЦИЯ

Виолет Доци (главен редактор),
Кирил Наг, Йордан Тютюнкoв
– 1097 Будапеща, ул. Фехер Холо 6., +36 (1) 216 4210

ОТГОВОРЕН ИЗДАТЕЛ г-р Данчо Мусев

Издава се с подкрепата на Канцеларията на
министър-председателя, Столичното българско
самоуправление и на Българските самоуправле-
ния в I., II., XII., XIII. райони на Будапеща,
Уйпеш, Терезварош, Йожефварош, Белварош-
Липотварош и в Дунакеси, Дебрецен, Мишколц
и Сигетсентмиклош

A BOLGÁR ORSZÁGOS ÖNKORMÁNYZAT kiadványa

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG

Dóczy Violetta (főszerkesztő), Nagy Kiril, Tütüncok Jordan
– 1097 Budapest, Fehér Holló utca 6., +36 (1) 216 4210

FELELŐS KIADÓ dr. Muszev Dancso

Megjelenik a Miniszterelnökség, a Fővárosi Bolgár
Önkormányzat és az I., II., XII., XIII. kerületi, az
Újpesti, a Terézvárosi, a Józsefvárosi és a Belváros-
Lipótvárosi, valamint a Dunakeszi, a Debreceni,
a Miskolci és a Szigetszentmiklósi Bolgár
Önkormányzat támogatásával.

ISSN 14163098

NYOMDAI KIVITELEZÉSÉRT FELELŐS
FesztNet Kft.

DESIGN ÉS NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS
Ruszev Dimitar

A kulturális rendezvényeink és táboraink támogatója:

Изследователски институт
на българите в Унгария

Bolgár Kutatóintézet
1097 Bp., Fehér Holló utca 6. · tel.: +36 (1) 216-4210

Унгаро-Българска Стопанска Камара

Magyar-Bolgár Gazdasági Kamara
1092 Bp., Ráday u. 33/a. · +36(30)655-9589
www.hbcc.eu

Ресторант Царевец

Carevec Étterem
1097 Budapest, Fehér Holló utca 6.
tel.: +36 (20) 417-8576

